

VAN STREEK

Flip Versteegh

2015 04 23

Grimlach

Had me nog zo voorgenomen het te houden op een eenvoudig adieu. Met als welgemeende ondertitel: 'Partir, c'est sourir un peu'.

Want natuurlijk glimlach je als je vertrekt. Je probeert altijd te glimlachen. Dus zeker wanneer je er na 44 jaar een punt achter zet. Ook achter dit wekelijkse stukkie, waarin je per slot van rekening steeds grijnzend (van afgrijzen soms) jezelf effe lekker van streek hebt gemaakt.

Waar velen

verzuchten:

'Ach ja, partir,
c'est mourir un
peu'

Maar in dezelfde week krijg je dan gezelschap van een andere vertrekkers. En zie je hoe zo'n afscheid gemakkelijk 'Partir, c'est couvrir un peu' wordt. Want toegedekt wordt er door al de mensen, die de burge-

meester Hans Alberse eerst liederlijk laten verzuipen in een poel van wanbestuur en intrige. Om dan tijdens zo'n feeëriek afscheidsbijeenkomst hem te overladen met zalvende kwalificaties als 'mensenmens' en 'verbinder'. Kleffe kleuterpraat als ondertitels voor 'Zo, die zijn we mooi kwijt'.

Het kan erger. Veel erger. Dezer weken vertrekken honderden Afrikanen uit hun landen waar niet meer veilig te leven valt. Ze schepen in voor een wanhopig gehoopte betere toekomst in een ander land. Opa's, oma's, vaders, moeders, jongens, meisjes. Vertrek naar nergens, de dood tegemoet. Ze hoeven – lichtpuntje bij hun tragisch einde – niet te merken hoe in die andere landen de beschaving definitief beneden het nulpunt daalt. Waar velen schouderophalend verzuchten: 'Ach ja, partir, c'est mourir un peu'. Als ondertitel voor de verschrikkelijkste uitingen van onmenselijke zelfzuchtigheid. Opluchting over de dood van hulpelozen, hoe diep kunnen we zinken? Dat we over dit soort zaken van streek blijven raken wens ik u en mijzelf van harte toe.